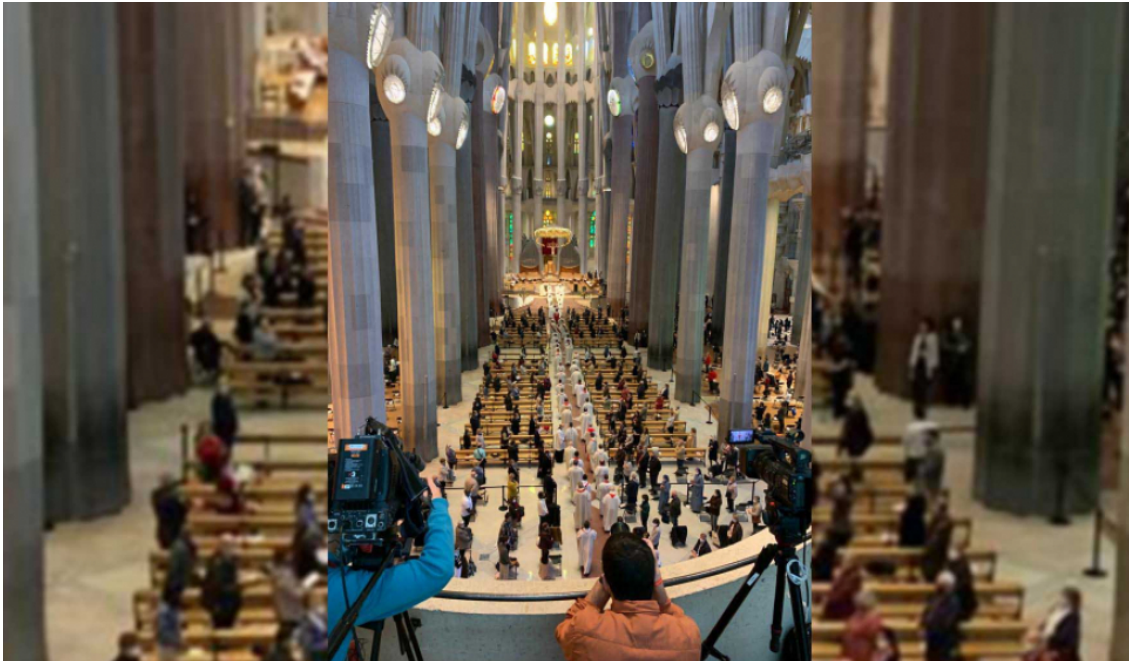

Esglésies i teatres

Dg, 8/11/2020 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran perquè dissabte me'n vaig anar a dormir empenyat. Empenyat perquè es podia veure a venir. Quan tenim hospitals al límit del col·lapse, quan ens diuen que ens quedem a casa, quan tenim una pila d'empresaris i treballadors desesperats, quan la cosa està molt fotuda, no és el moment de fer una celebració religiosa convocant a 800 persones.

És evident que no hi havia cap impediment legal per celebrar una [beatificació](#) a la Sagrada Família aquest dissabte. A part de la reducció d'aforament i l'estricta compliment de les mesures d'higiene, la única limitació vigent era que no hi podien assistir persones de fora del municipi.

Empenyat perquè la polèmica anima una vegada més als qui els falta temps per criticar l'Església. També he de dir que els primers que em van expressar la seva perplexitat per WhatsApp eren persones catòliques, apostòliques i romanes. Però, ¿cal suportar crítiques raonables amb arguments irracionals o, com a mínim, indocumentats? Una vegada més hem hagut de [tornar](#) a sentir parlar de privilegis, de que l'Església no paga impostos, del concordat franquista o d'altres desinformacions sobre el tema. Cues de tertulians que parlen de la llibertat de culte o de llibertat religiosa com si fos una herència del règim anterior i no un dret universal. Dret que a més es regula per a totes les confessions, no perquè els catòlics puguin anar a missa. No és un dret dels catòlics, és un dret de les persones.

Empenyat perquè en l'era posttrumpista de seguida veus polítics al twitter que [pugen](#) a l'onada de la indignació com si se [n'acabessin](#) d'adonar del que ha passat. Ni Generalitat ni Ajuntament poden indignar-se per unes imatges d'un acte prèviament conegut, organitzat amb llum i taquígrafs, i amb invitacions institucionals. I a la Sagrada Família en plena alerta terrorista europea. No estem parlant d'una missa nocturna multitudinària clandestina amagada, per exemple, a

Puiggracions que genera un escàndol quan se sap que s'ha celebrat. A ningú se li va acudir que no era el moment? Que no es parlen? Potser el més greu de tot aquest cas es que posa una vegada més de manifest que no hi ha una relació institucional que funcioni entre l'Església i l'administració pública. I això va en contra de l'administració i de l'Església. Els antecedent ho avalen.

L'Església ha de ser exemplar si vol ser un referent social. El debat no és si es podia fer o l'acte a la Sagrada Família, com si ho va ser la missa pels difunts del mes de juny, quan el nombre d'assistents als actes religiosos s'equiparava erròniament als actes socials. El debat és si era adequat fer-lo. En aquest sentit hi ha hagut recentment exemples en aquesta línia. A principis de setembre hi havia previst un funeral pel bisbe Casaldàliga a Barcelona amb una àmplia presència institucional. Sense les restriccions actuals i amb una onada de la pandèmia que tot just començava a pujar, es va optar finalment per celebrar-la a porta tancada i per internet per evitar la mobilitat i el contacte social. La setmana vinent estava prevista una beatificació a Manresa i sabent que no hi podria assistir la gent de fora del municipi es va ajornar. Si s'hagués fet, probablement hi hagués hagut la mateixa polèmica a nivell local. Però amb la Sagrada Família l'abast és nacional.

Un dret no es pot exercir de manera que sembli un privilegi. I aquesta és la imatge que ha transmès la beatificació a la Sagrada Família en un context de limitació de la mobilitat social. Això no treu que s'hagin aprofitat una vegada més perquè torni a circular per les tertúlies i les xarxes el tren que sempre va ple dels qui critiquen l'Església (parlant d'una Església de fa 50 anys) o tot allò que sona a religió. I per demanar s'obrin i tanquin les esglésies com s'obren i tanquen teatres o restaurants.

De fet, cap limitació legal vigent té sentit en si mateixa per contenir la pandèmia. Segurament no ens contagiarem per anar al teatre, a un restaurant, a missa o per estar a les 11 de la nit al carrer. Ens contagiem més si ens movem més, i ens contagiem menys si ens movem menys. Es tant senzill com això. Igual que ens contagiarem menys si es dona la comunió a la mà i no a la boca i si tothom es posa la mascareta com toca. Els virus no hi entenen de creences.

Vaig anar a dormir empenyat dissabte a la nit i em vaig tornar a empenyar diumenge al matí escoltant la ràdio. Perquè finalment això sempre es gira contra els qui senzillament alimenten cada setmana la seva fe a les parròquies, santuaris, convents i comunitats que sostenen la xarxa social de l'Església que després és tant aplaudida pels mateixos que hi bramen en contra. Com si fossin dues coses diferents.

Nota: Hores després de publicar aquest article, davant l'abast de la polèmica, l'arquebisbat de Barcelona ha fet bé [publicant](#) una nota demanant disculpes.